

ZAVRŠIH FAKULTET - I ŠTO SAD?

Ne tako davno završih ja Geodetski fakultet i sad se lijepo pitam što i kako dalje? Igrom slučaja životni put me nije puno štedio nakon faksa, zvala je domovina, pa sam zapravo završio na svom matičnom fakultetu kao civilni ročnik. Uglavnom, u zadnje vrijeme puno sam se naslušao, ovakvih i onakvih prijedloga i antiprijedloga o tome što treba učiniti s našim fakultetom, budući da od sljedeće godine stupa na snagu sveučilišna reforma, pa će one malo pametnije glavice moći za nekih 5 do 6 godina postat majstori znanosti. Koliko će im i što konkretno značiti ta milozvučna titula pored imena znat će se u bliskoj budućnosti, no kako stvari sada stoje izgleda da im neće cvijeće cvasti isto kao što ne cvate meni, a ni mojim kolegama koji su nedavno završili faks. Da više ne duljim prijeći ću na stvar.

Prije svega želim reći da ovim tekstom nikoga ne želim niti napasti, niti kritizirati. Sve što napišem isključivo je moje stajalište i nekolicine mojih kolega s kojima sam u zadnje vrijeme pričao o stvarima koje su trenutno aktualne. Znači, pitanja koja su se postavljala bila su otprilike ovakva: Gdje radiš? Jesi li zadovoljan poslom? Jesi li zadovoljan plaćom? Da li te fakultet osposobio za nešto više od toga što trenutno radiš? Odgovori na ova pitanja su manje više bili jadni, hoću reći nikakvi.

I dok sam ja još ne tako davno sjedio za jednim od stolova na xy predavanju i razmišljao o «ničemu» sve se doimalo tako jednostavnim i blaženim. Jedine brige i pitanja koja su me tada mučila, ako se mogu nazvati brigama i mukama, bili su ispiti. Kako na što jednostavniji način proći neki ispit sa željom da ono što naučim za taj ispit instant zaboravim kad mi se upiše ocjena u indeks. Da li sam ja bio kriv tome, mislim, takvom stavu da se cijelo studiranje svodi na učenje nečega što želim što prije zaboraviti? Možda i jesam, ali kako je najlakše uperiti prst na nekog drugog ja to nagonski i činim. Mislim da su za sve to bili krivi, s poštovanjem, moji profesori i asistenti, koji iz mene nisu mogli istjerati onog vraga, onaj inat i onu želju da nešto naučim i da nakon toga mogu reći, da ja to znam, da jednog dana kad završim fakultet (da se ne zabunite, pričam u prošlom vremenu) mogu pokucati na vrata afirmiranih geodetskih firmi ili što ti ja znam čega i da mogu uzdignute glave reći, «Dobar dan, tražim posao.». Danas sam svjestan da ću isti taj posao tražiti pokunjene glave. A zašto je sve to tako, ljudi moji, pitam se ja?

Vratim li se u malo dalju prošlost, cca 6 godina unazad i sjetim li se onog svog entuzijazma i želje za znanjem s prve godine faksa sve mi bude jasno. Gdje je taj entuzijazam, gdje je ta želja? Ah, znam, želite odgovor od mene, a ni sami niste svjesni da ga zapravo i sami znate. Ipak za one koje ne žele sebi priznati, reći ću im. Raspršio se, prohujao je, nestao, izgubio se u onim besanim noćima kada ste po tko zna koji put pokušali shvatiti što je to geoid? Ma niste vi bili glupi, ne, nikako; jednostavno niste uspjeli iz 10-ak ponuđenih definicija iz 10-ak različitih predmeta prepoznati onu pravu, pa vam je geoid ostao mistik dan danas. Spomenuo sam geoid, eto, tek tako jer mi je srcu prirastao tijekom studiranja, ali nije tu samo riječ o geoidu, mogao bih sad nabrajati one puste diferencijalne jednadžbe nerješivog tipa, 1001 obrazac broj 1,2,3, i što ti ja znam kojeg broja, iscrtavanje kružića i križića minimalističkih dimenzija naravno s rapidografom, kalibriranje instrumenata kojima je mjesto u tehničkom muzeju, izvođenja kompleksnih i besmislenih teorema, učenje izvoda

i formula koje vjerojatno ni sami profesori ne znaju izvesti, a tek kad se sjetim onih čuvenih formula za transformaciju iz Bessela u Gaussa koje sam trebao ispisivati na pismenim ispitima iz viših i nižih geodezija srce mi jednostavno zaigra od uzbuđenja. Volio bi to nazvati pothvatom, ali ću se ipak ispraviti i reći: «Žali Bože truda!».

Da ne bude sve tako crno, ipak je postojala i nekolicina profesora i asistenata koji su pokušali svoje znanje na koliko - toliko suvremen i koristan način prenijeti na studente, ali jednostavno u «šumi» nepotrebnih i besmislenih informacija njihov trud nije došao do izražaja.

Što se tiče programa to je to, a sad prelazimo malo na antagonizam. Da li vam je poznata ta riječ, vi dragi moji studenti i profesori. Joj što bih ja od gušta išao na kavu s onim nekim mojim kolegama, ali nije išlo, pa ja sam bio sa satelitskog smjera, a oni su, braćo moja, s inženjerskog. Što ja imam piti kavu s njima i pričati o geodeziji, oni rade kontra mene, odnosno ja kontra njih. «Moj sateliti su zakon!», rekao bih ja, a oni bi mi rekli: "A vidia bi ja tebe s tvojim satelitima u tunelu. A ništa ti onda postavi geodetsku osnovu s tom tvojom totalom, bla, bla, bla.» Doduše, ja osobno nisam nikad vodio takve razgovore, niti sam tako razmišljao, ali dao bih ruku odsjeći ako se takvi razgovori ne vode na ovom fakultetu. I sada se naravno postavlja pitanje, odakle taj antagonizam, podapinjanje nogu, zavist, prepucavanje? E, pa odgovor na ovo pitanje potražite sami, ipak ćete biti budući inženjeri, pametne glavice. Uglavnom, umjesto da se udruženim snagama rješavaju tekući problemi i da smjerovi podupiru i nadopunjuju jedan drugog, radi se upravo suprotno, a kome se to odbija u glavu nego nama, mladim ljudima, studentima, budućim inženjerima, na kojima na kraju krajeva svijet i ostaje.

E, pa ljudi moji sve to dovodi do jednog jedinog zaključka, a to je da se naš dragi i mili fakultet, tiho i plako gasi, tinjava, umire! Ni sam nisam siguran kome bi prepisao te zasluge, nama bivšim studentima, ovim tekućim, onim budućim ili pak nekim ljudima koji su djelatnici ovog fakulteta, a tu im mjesto nije.

Uglavnom, da sve ne bude tako crno ima jedno malo svjetlo kad svud okolo je tama. Naime, manje više svi koji su završili ovaj fakultet uspjeli su naći posao u relativno kratkom vremenu. Kakav posao i za koliko, tako nam dragih kuna, drugi je par cipela. Obično se radi o poslovima u privatnim firmama, gdje poslodavci svjesni neznanja svojih pripravnika nude poprilično male plaće za poslove koji nisu nimalo laki, a niti smo školovani za njih. Naime, za držanje mačete i sječu šume, zabijanje kolaca, valjanja po blatu i 12 satnog izrabljivanja nisu mi potrebna bila ni tri dana srednje škole, a kamoli fakulteta. Štoviše, upoznao sam terence koji su po zanimanju bravari, postolari, ljudi sa završenom tek obrtničkom školom, prave pravcate zanatlije (da se ne bi tko uvrijedio, nemam ama baš ništa protiv takvih ljudi) i koji takve poslove puno bolje i kvalitetnije obavljaju od mene, a usudio bih se reći i od dobre većine inženjera. Doduše, da takve ljude pitate što je geoid, vjerojatno bi vas blijedo pogledali, ali valjda ni sami nisu svjesni koliko su sretni što o tome ne znaju ama baš ništa. Znači, po nekoj mojoj logici ono što danas rade mladi dipl. ing. geodezije u rangu je s miješanjem malte mladih dipl. ing. građevine, pa ako imate kojeg poznanika koji je završio građevinu, pitajte ga miješa li maltu i vozi li bager! Ironično, ali istinito!

Roko Pešušić